

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Honori[i] Reggi[i] Kemnathensis De Statu Ecclesiae Britannicae Hodierno, Liber Commentarius

Horn, Georg

Dantisci, 1647

Doctrina Independentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34026

ces, periculosas, blasphemias, ut quanquam sit pro toleratione omnium Religionum, tamen vix abstinere manus potuerit. Independentes sicut producant; ita & fovant ac nutriunt sectas; ac semper cum iis contra Presbyterianos colludunt. Eò jam insaniam delapsi sunt, ut pro absoluta toleratione omnium Religionum, voce, scripto, mox & gladio id acturi, pugnent. Nam haud occultè jactant se libertatem sibi Religionis, quicquid tandem Parlamentum vel Synodus statuatur, acquisituros. In nonnullis congregationibus fedus ineunt se pro extremo virium Independentissimum stabilituros, oppressis Presbyterianis. Quidam ad Prælatos Sacerdotes professi sunt ante se omnes interemturos, quàm passuros ut Presbyteria regant, potiusque juncturos vires pro reducenda Hierarchia. In summa: Presbyterianos ineffabili odio prosequuntur.

Doctrina Independentium.

Non est facile exponere omnes Independentium opiniones, quia hæcenus subterfugerunt intimos sensus suos in lucem proferre; & quia profitentur Scepticismum cum mutabilitate in opinionibus. Quàm refractarii sint in declaranda mente suâ, patet tum ex obstinato silentio eorum, tum quia etiam urgentibus ac obtestantibus fratribus suis detrectant sua dogmata proponere. Et ministri Londinenses, & nomine Ecclesiarum Walachriæ Apollonius, frustra eos instantissimis precibus sollicitârunt. Quod si aliquando narrationem viæ suæ ediderunt, id semper factum cum exceptione; ita ut profiterentur ultimas conclusiones suas & decretorias se nondum posse aperire. Et utut planiùs se declararent, tamen principium illud scepticum & mutationis impedit, quo minus certi esse possint orthodoxi de mente ipsorum. Singulares opiniones,
quæ

quæ in publicum emanarunt, nec hæctenus revocatæ sunt, ita se habent.

Cum profiterentur se abhorrere à Brownismo, distincti ab ipsis fuerunt nomine Independentium, quod innuit præcipuum discrimen inter ipsos & Presbyterianos situm non in separatione, sed in regimine Ecclesiæ, quod contra omnes Ecclesias Reformatas sustinent esse Independentem, hoc est, non subjectum ulli authoritati & Jurisdictioni Synodica. Sed jam ferventi studio rejiciunt nomen Independentium, profitentes Independentiam vel dependentiam congregationum esse unam ex minimis controversiis. Ut quemadmodum orthodoxos vocant Calvinianos & Presbyterianos; ita ipsi loco Independentium vocandi sint Brownistæ & Separatistæ. Nam primò profitentur se dimidia parte inclinare ad Brownismum, & veritatem consistere in medio inter Brownismum & Presbyterianismum. Sed etiamsi in quibusdam inclinent ad mediam viam; tamen in præcipuis non tantùm consentiunt cum Brownistis, sed & eorum furores exsuperant, ut pro Semiseparatistis inveniantur Sesquiseparatistæ. Nam Independentes secessionem faciunt à Reformatis Ecclesiis propter longè deteriores causas, quàm Brownistæ. Hi enim prætendebant Episcopos, Liturgiam, & impietatem congregationum. Sed jam omnia hæc sunt sublata, & profani ac scandalosi arcentur à Cæna. Nihilominus separant se. Nam quod confitentur Ecclesiam Anglicanam esse veram Ecclesiam, & ministerium ejus verum ac salvificum, id non minuit sed auget crimen separationis. Majus quippe peccatum est separare se à vera Ecclesia, quàm à falsa. Renunt omnem Communionem ut membra cum Ecclesiis Reformatis. Concionantur inter illos, tanquam inter paganos, solummodo ut viri donis præditi, pro colligendis novis Ecclesiis. Docent: Quicumque non amplectatur Inde-

pendentiam, utcunque cætera pius & orthodoxus sit, cum non admittendum ad sacram Cœnam, nec frui debere privilegiis Ecclesiæ; sed tales esse Antichristianos spiritus, hostes regni Christi. Cùmque iis oblatæ essent optimè Reformatæ congregationes in Anglia, cum personali dispensatione quamdiu viverent; si modò vellent desistere ab intolerabili separatione, nihil impetrari potuit; & clarè ostenderunt, se cum separatis Congregationibus suis velle tolerari, & non aliter. Materiam & formam Ecclesiæ suæ à Brownistis didicerunt. Neminem admittunt pro membro, nisi qui totam Congregationem convincit de sua reali regeneratione. Præter veram gratiam requirunt in membro convenientiam Spiritus, ita ut affectus ejus concurrant cum affectibus totius Ecclesiæ. Sed in hoc sunt laxiores Brownistis. Nam Anabaptistas, Antinomos, & alios sectarios admittunt, modò non sint Presbyteriani. Formam Ecclesiæ ponunt in federe cum Brownistis, sed longè strictiori. Neminem admittunt, nisi qui planè & plenè omnem eorum viam & ubicunque à Reformatis Ecclesiis differunt, amplectitur, & nuper Londini etiam hoc juramento suo addiderunt: Quod velint gubernationem Presbyterialem oppugnare, & Independentismum vi & armis propugnare. Cum Brownistis Ecclesiam à privatis federe Ecclesiastico se obstringentibus, sine Magistratu & ministris, constitui volunt. Et hanc potestatem septem ad minimum personis adscribunt, nec plures admittunt quàm qui commodè in uno loco convenire possint: Volunt omnes in Anglia Ecclesias esse dissolvendas, & ministros debere privatam personam induerè, ac sic novas Ecclesias Independentes constituere. Idque nuper patuit in Bermudis. In ea insula plusquam 3000 incolæ sunt, qui multis annis pacificè per Ecclesias suas & piè vixerant, usque ad A. C. 1641. Cum ministri ipsorum persuasi à Nov-Anglis se ministerio suo

fuo abdicarunt, & privatas personas assumerent. Donec tres federe Ecclesiastico obstricti, novam Ecclesiam constituerent, persuasis ad societatem aliis circiter 40. Hi confederati unum ex ministris qui se abdicarant, Pastorem suum creant; & alios duos Presbyteros. Et hi tres per totam Insulam prædicarunt, præparantes cæteros, ut membra Ecclesiæ fierent. Nullis verò Sacramenta administrarunt, præterquam illis 40 confederatis. Ejusmodi septem personis dant omnem potestatem Ecclesiasticam independentem sub cælo eligendi, ordinandi, deponendi, excommunicandi & decidendi omnes controversias Ecclesiasticas. Quæ controversia circa potestatem Presbyteriorum & Congregationis, Brownistas, Johnsonum & Ainsworthum exercuit, eadem Independentes exercet. Nov-Angli potestatem Ecclesiæ adscribunt Congregationi, Presbyteris præparationem rerum, ita ut decisio fiat per pluralitatem vocum. Claves dant non Presbyteris, sed fraternitati, ut loquuntur. Et cum metuerent usurpationem Presbyterorum, & succrescentem auctoritatem, alicubi totum ordinem omiserunt, Amstelodami Brownistæ, Roterodami Independentes, ubi nulli Presbyteri sunt, sed omnia à populo gubernantur. Imò Arnhemenses multis annis sine Pastore vixerunt. Sed Cottonus & alii, cum viderent nimiam & intolerabilem populi potestatem super Presbyteros, ab Ainswortho ad Jonstonum lapsi sunt, & Presbyterii auctoritatem supra fraternitatem extollunt, ac defendunt Presbyterii superioritatem supra fratres esse de jure divino. Ut verò utrique parti satisfaciant, Presbyterium & fraternitatem faciunt causas sine qua non: ita ut nihil ratum sit quod Presbyteri egerunt, nisi consensu populi confirmetur; & populus nihil agere possit, nisi per Presbyteros. Quod si obstinatio Presbyterii sit incorrigibilis, tunc dant potestatem populo separandi se ab iis, & novos Presbyte-

ros eligendi. Nondum tamen planè convenit inter ipsos, quanta potestas Presbyteris, quanta populo adscribenda sit. Multas distinctiones invenerunt, sed neutiquam satisfactorias scrupulositati suæ. Maximè tamen iis arridet novum commentum Cottoni, distinguentis inter potestatem authoritatis & libertatis. Independentes plus potestatis Ecclesiasticæ feminis adscribunt, quàm Brownistæ. Synodus Nov-Anglica non tantùm fraternitatem, sed & sororitatem facit subjectum privatæ clavium potestatis. Femina fuit fundatrix Ecclesiæ Roterodamensis, in qua Simson docuit. Hutchinsonia Cottonum, & complures, in Nova Anglia ad horrendos errores, & ipsum novæ Separationis præcipitium, abduxit. Londinenses Independentes nuper feminis in Ecclesia potestatem dederunt disputandi & decidendi controversias suffragiis suis. Garrula Katarina Chidley in scripto pro Independentibus evulgato, privatos scribit legitime sacramentum utrumque administrare posse. Et utcunque in nonnullis sit differentia inter Brownistas & Independentes, tamen in præcipuo capite summi consensus est. Quæcunq; tandem potestas sive libertatis, sive authoritatis, sit in Congregatione organicè, in fraternitate sive Presbiterio radicaliter & habitualiter, conjunctim sive separatim, hanc ita adstringunt Congregationi, ut nullam subjectionem alterius authoritatis agnoscant. Vocabulum Independ. aliqui abominantur, sed aliqui tantum. Sunt alii ex præcipuis ipsorū Rabbiniis, quibus id non displicet. Sed quicquid tandem id verbi sit, rem omnes obstinatissimè defendunt. In nulla re major concordia inter ipsos quàm in hoc, quod quælibet congregatio, etiam septem tantùm personarum, totam Eccles. potestatem absolute sine dependentia vel subjectione sub cælo possideat. Quod si corruptum & negligens Presbyterium non corrigat membra sua, omnes Synodi totius orbis non habent

po.

potestatem juxta eos censurandi tales, etiamsi corrumperent hæresi suâ & vitiis totam nationem. Itaque omnem autoritativam Synodorum potestatem sive Nationalium sive œcumenicarum pro Antichristiana tyrannide habent; & si quis ex congregatione minimâ se submittat, eum dicunt abjicere libertatem, quâ Christus nos liberavit. Atque hoc monstrosum Independentiæ dogma, vel radix vel dogma est multorum errorum. *Radix*: quia pauci quidam se includentes exiguis terminis unius congregatiunculæ Independentis, exempti à censura aliarum Ecclesiarum, latam Diabolo fenestram aperiunt, seducendi eos in qualvis humani cerebri imaginationes & errores, sine ullo humano remedio. *Fructus*: quia qui sibi conscii sunt singularitatis, quam non toleratum iri vident, statim se recipiunt ad asylum Independentiæ, ubi liberè sua monstra in sinu fovere queant.

Ut crudum hoc dogma mitigent, tria, sed in vanum, addunt. *Primo* concedunt classes, Presbyteria, Synodos; sed ita, ut verbo tantum differant, & classes sint eadem cum Synodis. Nam inter classicale Presbyterium & Synodum nullas admittunt classes, sive composita plurium congregationum Presbyteria, quæ Reformati faciunt primum & ordinarium subjectum ordinationis & aliarum jurisdictionum. Præterea Synodi ipsorum non nisi Brownisticæ sunt, sine omni jurisdictione, ubi cuilibet ex populo licitum sententiam dicere, merè electivæ & occasionales. Quod si classis vel Synodus non hoc modo se habeat, eam pro tyrannica curia, longè Episcopalibus deteriori habent. *Secundo*, Synodis adscribunt censuram Non-communicationis. Hoc novum commentum inter alia Cottonus veteri Brownismo addidit; & est merum figmentum cerebri humani, quod Independentiam ad summum potestatis fastigium evehit. Nam sic quælibet, etiam minima congrega-

gatio, omnes Ecclesias totius mundi potest à sua communione rejicere. Orthodoxi tantum synodis adscribunt potestatem censurandi membrum vitiosum congregationis; & hi uni congregationi adscribunt potestatem censurandi omnes Ecclesias & Synodos totius orbis. In hac *Non-communicatione* fastigium Brownismi & Separatismi consistit. *Tertio*: Magistratui adscribunt Potestatem hæreticos puniendi ac schismaticos. Et hoc à Brownistis didicerunt. Sed nuper nimium affectata libertas eos ab hoc dogmate abripuit; & nunc obsecrant magistratum, ut Religiones liberas esse sinat. Imò negant Magistratum ullam potestatem in Religionem habere, quod nec Papistæ, nec Arminiani tantâ ausi sunt impudentiâ.

Sic patet, quod in separatione, constitutione & regimine Ecclesiæ Independentes cum Patribus suis Brownistis pari passu incedant, & in multis præcedant. Nec minus sibi in his nugis quàm Brownistæ placent. Nam in his ipsum J. C. regnum constituunt, & qui se his phantasias opponit, eos hostes regni Christi faciunt. Dicunt Independentiam hanc esse initium & partem regni Christi in hac terra, quod mille annis duraturum sit. In cæteris quoque Brownistas Magistros agnoscunt. Matrimonia Magistratui adscribunt, vel minister nomine magistratus & ut delegatus ejus id confirmat. In divortiiis nonnulli Brownistis sunt deteriores. Miltonus merum viri arbitrium, sine uxoris culpâ vel judicis cognitione, facit sufficientem divortii causam. Gortingius celebris in Nova Anglia Independentis ante Hutchinsoniæ turbas, docet uxores posse repudiare viros suos, si nolint sequi in novam Ecclesiam, quam ipsa amplectatur. Omnes circumstantias cultûs divini, quas Scriptura non determinat, liberas permitti volunt, ita ut etiam Directorium vilipendant. Notum est, quàm acriter se opposuerint Directorio trium regnorum, & cum non
pos-

possent illud impedire, quantam operam dederint, ut in præfationem eæ phrasæ infererentur, quibus omnis usus ejus frustraretur. Uniformitati se præfractè opponunt. Vulgaria dierum, mensium, multarum civitatum & templorum nomina ipsis æquè ac Brownistis illicita. Et tamen subterfugiunt templa sub Papatu structa, nec campanas refugiunt inventas à Papa & superstitionè baptizatas. Decimas & stata stipendia abnuunt, & restitui volunt Apostolicam praxin, ita ut ministri Ecclesiæ sustententur ex Eleemosyna & voluntariâ contributione. Sed praxis ipsorum in hoc à doctrina discrepat. Nam amant stata stipendia, eaque larga. In solemnibus cultu sæpe unus precatur, alter concionatur, tertius prophetat, quartus Psalmos dirigit, alius dimittit & benedicit. Divinam institutionem faciunt, ut cultus sine ulla præfatione incipiat à precibus pro Rege & Ecclesia. Post Pastoris preces Doctor legit & exponit. In concionando volunt vel sumere textum, vel liberè differere; prout ipsis videtur necessarium. Post concionem cuilibet ex populo, qui est idoneus, dant prophetandi libertatem. Omnibus licitum est ea quæ dicta sunt, publicè examinare & contra objicere. Sed hæc duo exercitia adeò infeliciter in Nova Anglia successerunt, ut libenter utrumque abrogatum viderent. Quidam nullas admittunt cantiones tempore publici cultûs; alii nolunt permittere ut mulieres canant in Ecclesia. Monstruosissimum est illud Arnhemensium inventum, qui canentem Prophetam instituerunt. Is solus in Ecclesia decantat Psalmos, quos ipse composuit; cæteris omnibus silentibus. Preces ex libro legi permittunt in certis casibus; & Orationem Dominicam etiam in publico recitari, sequentes Robinsoni doctrinam. Sed praxis eorum in hoc fileat, & constanter Orationis Dominicæ obliviscuntur. Neminem volunt baptizari, nisi infantes suarum congregationum. Et sic

to-

totam Angliam, paucis illis Independentibus exceptis, reducunt ad Paganismum, excludentes eos omnes Ecclesiâ Christianâ. Denegant ipsis Sacramenta, disciplinam, ministros, & omnia quæ barbaris Americanis denegarent. Cæteros infantes sine baptismo usque ad annos discretionis manere volunt, donec possint non tantum declarare actualem fidem & sanctimoniam suam, sed & subicere se regno Christi, id est, Independentiæ. Nolunt admittere stipulationes pro infantibus. Immersionem probant, nec adspersionem improbant. Viam Anabaptismo præparant in tribus his, ubi non tantum omnes orthodoxos, sed & Magistros suos Brownistas deserunt. Primo denegant federalem sanctitatem liberorum ex Christianis parentibus natorum. Contra hanc Th. Goodwin concionatus est, palam negans illam communem Protestantem distinctionem sanctitatis in realem & federalem, & requirens in quolibet baptizando infante realem & inhærentem sanctitatem, præter federalem. Quæ cum nullo certo signo possit in infantibus deprehendi, quis non videt Pædobaptismum subverti? *Secundo:* Baptizatos infantes non habent pro membris Ecclesiæ, priusquam suscipiant fedus. Et sic baptismum exigui usus faciunt, quo infantes sine detrimento carere possint. *Tertio:* Anabaptismum pro tolerabili errore habent, nec membra sua coram Presbyterio reprehendunt propter obstinatum Pædobaptismi neglectum. Cœnam Domini noctu, postquam alius cultus peractus est, celebrari volunt. Cum nulla Reformata Ecclesia eam participant, sed cum Brownistis & Anabaptistis. Celebrant eam non singulis mensibus, ut in Nova Anglia; sed qualibet Dominicâ, quod facit actionem Missæ Romanæ similem. Nam non præparant membra sua ad sacrum illud convivium. Tam felices se esse putant, ut semper præparati sint ad Cœnam Domini à primo ingressu suo in Ecclesiam

fiam

siam usque ad mortem. Toto hoc spatio nulla inter eos catechizatio. Hoc exercitium infra se habent, & tanquam inutile in tam perfectis congregationibus: Non habent concionem unâ septimanâ ante Cœnam, ac ne quidem membra sua admonent. Praxis Novæ Angliæ monendi omnes unâ Dominicâ antè Londinensibus Independentibus displicet. Non habent conciones Eucharisticas post Sacramentum. Omni tempore Cœnæ altum in congregatione silentium: non lectio, non exhortatio, non psalmi; membra ipsorum non opus habent ejusmodi mediis ad sacramentales meditationes. Etiam à Brownistis didicerunt duplicem & distinctam consecrationem utriusque elementi sigillatim. Novi Angli sessionem ad tabulam habent pro necessario ritu. Sed quemadmodum Brownistæ Amstelodamenses hodieque non habent tabulam, sed mittunt elementa de pulpito per manus Diaconorum ad congregationem hinc inde sedentem: sic Independentès Londinenses contendunt supervacaneum esse accedere ad tabulam, sed volunt sigilla à pulpito ad populum circumferri. Londinenses urgent, quemlibet communicantem debere operto, ministrum nudo capite esse. Nam hunc ritum significare communicantibus honorem convictûs & societatis cum Christo; & ministrum esse servum Ecclesiæ. Finito cultu, tum cum Brownistis totus populus audit & dijudicat res ad disciplinam spectantes. Atque hic actus est omnium tædiosissimus, propter infinitas contentiones, quæ in congregationibus ipsorum oriuntur. Roterodami & Arnhemi congregatio aliquot dies continuos insumsit in disceptatione causarum, quæ die Sabbathi non potuerunt dijudicari. In Cognitione cuilibet membro quoad singula satisfaciendum est. Nam non spectant pluralitatem vel numerum sententiarum, sed harmoniam & consensum omnium, qui jus sententias dicendi habent. Quod si qui

K

dis-

dissentiant à majori numero, eos informant & laborant ad consensum persuadere. Si nolint cedere & se fratribus suis conjungere, declarantur obstinati, & excidunt jure suo sententias dicendi pro illo tempore. Et quod pessimum, ac ob levissimas occasiones divisionum in his congregationibus causa, dissentientes ob contumaciam acrius castigant. Privatos conventus, medios inter domesticos & congregationales admodum commendant. Nam in iis communiter aliarum Ecclesiarum membra ad Independentismum suum præparant ac seducunt. Verùm Brownistæ, & Nov - Angli, incommodis quæ senserunt gravissimis edocti, talia conventicula omittunt. Nam in Nova Anglia prætextu collationis & repetitionis concionum falsæ doctrinæ, abominabiles calumniæ contra orthodoxos ministros ac Magistratus sparsæ; ita ut tam Respublica quàm Ecclesia collapsuræ viderentur, nisi Deus malum avertisset. Sed quoniam Londinenses Independentes his conventiculis tanquam præcipuo medio pro seducendis aliarum Ecclesiarum membris utuntur, ideo iis studiosè invigilant. Quod si collectio Ecclesiarum aliquando ad finem perducta esset, & curam adhiberent pro conservando & ædificando id quod suffurati sunt, tum procul-dubio æquè cauti futuri essent, ac Brownistæ & Nov-Angli. Nam illæ congregationes privatæ sunt ager hæresium & divisionum feracissimus. Magistratui impudenter adulantur, ita ut etiam Reformatas Ecclesias contumeliosissimè apud eum traducant. Nam jactitant se Magistratui tantum tribuere, quantum Presbyteriani non possint. Sed quàm falsum hoc sit, ex his patet. *Primo*: quidam præcipuè inter eos auctoritatis negant Magistratum ullam potestatem in pios habere. Alii, ut Hutchinsonia, omnem Magistratum abnegant. *Secundo*: annon ipsorum doctrina excludit omnes Reges, Principes, Magistratus (paucissimis exceptis) ab

Ec-

Ecclesia & Sacramentis; infantes ipsorum à baptismo? *Tertio*: pauci illi Reges, Principes, Proceres quos admittunt, quamdiu quæso victuri esset ut membra inter eos? Nam dicunt se excommunicaturos sine mora etiam maximos Reges, propter vitium in doctrina vel vitâ; & nullum discrimen inter servum & Dominum eâ in re fore. Nec semel ejectis ullum humanum remedium relinquunt, etiam si omnes Theologi, Synodi, Ecclesiæ viderent innocentiam eorum; nihil tamen hoc valeret contra congregatiunculam Independentem. *Quarto*: ubi rerum potiuntur, neminem ne ad minimum quidem munus publicum admittunt, nisi qui sit cordialis Independentis. Et Magistratus, quem admittunt, potestas omnis ac autoritas à beneplacito promiscui vulgi dependet. Reges ac Parlamenta subjiciunt populo. Quando Magistratus non vult amplecti eorum nova commenta, tum statim parati sunt ad insurrectiones, & totum statum subvertere conantur. Sic nunc in Anglia minacissimè loquuntur, & nil nisi eadem Presbyterianorum spirant, ac sperant. Ante aliquot annos in N. Anglia cum nescio quid de Rege suspicarentur, statim armârunt populum, & juramentum ab eo exegerunt, pro defensione Privilegiorum suorum contra quosvis. Et paulò post in tumultu Hutchinsoniano Magistratus coactus est eos exarmare etiam Bostoni, quod metus insurrectionis esset, & Magistratus de vita inter ipsos, Respublica de salute, laboraret. *Sexto*: anne Principia Independentium ullam Magistratui in Ecclesiis potestatem relinquunt? anne submittunt se Civili potestati in Ecclesiasticis? anne se impediri patiuntur à Magistratu, quo minus Ecclesias deprædentur & furentur membra? anne jubente Rege & Parlamento dimittere aliarum Ecclesiarum membra, ea excludent à suis conventiculis? annon nuper declarârunt coram Parlamento, Religionem exemptam esse à civili potestâ-

testate? *Septimo*: ane ulla Ecclesiæ Reformatæ, vel ulla Ecclesiæ totius mundi adeò injuriæ sunt in Magistratum ac ipsi, qui spoliant Regem & Parlamentum Legislativâ potestate? qui abolent omnes humanas Leges, & impediunt ne novæ fiant? Nam dicunt, Legislativam potestatem solius Dei prærogativam esse. Et Independentes, quam non tam rigidè & apertè in hoc loquantur, ac Brownistæ; tamen apertè dicunt: Non licere Magistratui leges condere, quæ non consentiant cum Legibus in Scriptura; cùm Scriptura sit perfecta Regula etiam in civilibus. Et Cottonus docet, civiles leges ab hominibus conditas, non ultra hominem obligare, quàm ratio Legis eum obliget & conscientia. Jugum Legis judicialis denuò imponunt cervicibus Magistratus, & in pace & in bello, sine ulla dispensatione vel in addendo vel in subtrahendo. Verum quidem est, quod Cotton hoc limitet ad eas Leges judiciales, quæ moralem æquitatem in se contineant. Sed hæc moralis æquitas ab eo, ut William testatur, ad tot particularia extendi solet, ut tota Lex judicialis reducenda sit. *Nono*: an ulla Reformatæ Ecclesiæ ministros facit membra supremæ Curiæ civilis cum potestate sententias dicendi in electione Magistratûs, & Leges civiles ex Scriptura compilandi? Magistratum miserè illudunt, & contradictoria ei persuadent. In Nova Angliâ persuadent Magistratum, ut occidat omnes Idololâtras & hæreticos, etiam integras civitates cum viris, feminis, infantibus excindat. In Veteri Angliâ doctrinam diametraliter contrariam sustinent. Nam hoc Theomachiam faciunt; & magistratui denegant vel minimam potestatem contra crassissimos Idololâtras, Apostatas blasphemos, seductores & hostes Religionis. Itaque tolerari volunt hæreses, schismata, Judaismû, Turcismum, Paganismum, & quicquid monstrosi erroris ortum est, oriaturve. Denique propendent ad omnis generis hæreses.

Ad

Ad Arminianismum: dum docent realem sanctificationem omnium baptizatorum infantum. Enthufiasmum: dum contemplantur Deum sine Scriptura. Libertinismum: dum Deum faciunt authorem *avopius*. Antinomicos, Montanisticos & Familisticos errores fovent; nec Socinianis destituuntur. Declarant, se neminem velle ejici ex Ecclesia, propter errores qui non sint fundamentales. Quo usque autem hoc fundamentum extendere velint, quis scire potest?

De quibusdam controversiis inter dissentientes fratres (Independentes), & Synodum.

Petierat Synodus à dissentientibus fratribus, ut regiminis sui formulam exhiberent. Cum hoc diu & per multos menses frustra expectatum fuisset, tandem Thomas Goodwin, Jeremias Burroughes, Guilh. Greenhill, Guilh. Bridge, Philippus Nye, Sidrack Simson, & Guilh. Carter, exhibent Synodo Remonstrantiam, quam vocant, quâ exponunt causas, cur nec possint, nec velint, Synodo exhibere formam regiminis sui. Hæc charta fuit ab ipsis communicata aliis, & clam typis excusa, magno cum Synodi præjudicio. Scopus ejus fuit, persuadere populum, quòd semper parati fuerint profiteri, quid sentiant de regimine Ecclesiæ. Huic libello Synodus respondere coactus fuit, quam multis injustis aspersiõibus onerabant. Ostenditque in responso suo, quàm de die in diem, de mense in mensem tergiversati sint, nec promissis de exhibenda forma steterint, sed cavillati statum Quæstionis, latibula quæstiverint ac subterfugia. Synodus gravissimam responsionem his verbis claudit: Existimamus fratres non destitui justâ causâ, cur formulam regiminis sui exhibeant Synodo; sed eos vana prætere, ac latere aliquid sub hoc tectorio.